Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ · ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 15. Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος | *Ἐν Ἀθήναις, 3 Φεβρουαρίου 1918* | *Ἔτος 40ὸν.—Ἀριθ. 10*

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια) (*)

Ἀπὸ τῆς ἀντένες μὲ τὰ κανιά, ὡς τῆς δυὸ μυλόπετρες, τὴν κινητὴ καὶ τὴν ἀκίνητη, κι' ἀπὸ τὸ σανιδένιο ἐκεῖνο χωνὶ ποῦ κάνει τὸ στάρι νὰ πέφτῃ λίγο-λίγο ἐπάνω στῆς μυλόπετρες, ὡς τὸ κοπανιστικὸ μηχάνημα ποῦ χωρίζει τὸ ἀλεῦρι ἀπὸ τὸ πίτουρο, ὅλα εἶχαν γίνῃ στὴν ἐντέλεια.

Ὅπως πάντα, ὁ Πέγκροφ ἦταν καταγοητευμένος μὲ τὸ ἔργο του (**) κι' εἶχε τὴν ἰδέα ὅτι δὲν ἔγεινε ποτὲ στὸν κόσμο ὡραιότερος ἀνεμόμυλος!

—Νὰ φυσήξῃ μόνο τώρα, ἔλεγε, καὶ νὰ ἰδῆτε τὶ ὡραῖα ποῦ θαλέσουμε τὸ σταράκι μας.

—Νὰ φυσήξῃ ναί, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, ὄχι ὅμως καὶ πολὺ δυνατὸς ἀέρας.

—Μπᾶ, τόσο τὸ καλλίτερο! ὁ μύλος μας θὰ γυρίζῃ γρηγορώτερα.

—Μὰ δὲν θαλέθῃ καὶ καλλίτερα! Εἶνε παρατηρημένο, ὅτι μὲ μέτριο ἀέρα, ὅταν τὰ φτερὰ τοῦ μύλου κάνουν δεκαέξη μόνο στροφὲς στὸ λεπτό, τότε ὁ ἀνεμόμυλος βγάζει περισσότερη δουλειά.

—Ἄ νά! ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ· τώρα φυσᾷ μιὰ ὡραία αὔρα βορειοανατολική. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ὅ,τι χρειάζεται.

Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἀναβλη θοῦν τὰ ἐγκαίνια τοῦ μύλου, ἀφοῦ μάλιστα οἱ ἄποικοι δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα νὰ δοκιμάσουν τὸ πρῶτο ψωμί. Τὴν ἴδια λοιπὸν ἡμέρα ἀλέσθηκαν δυὸ-τρία κοιλὰ καὶ τὴν ἄλλη, στὸ πρόγευμα, ἕνα μεγάλο καββέλι,—ὄχι πολὺ ἀνεβασμένο, εἶν' ἀλήθεια, μολονότι τὸ εἶχαν ζυμώσῃ μὲ μαγιὰ τῆς μπύρας,—παρουσιάσθηκε στὸ τραπέζι τοῦ Γρανί τινου Παλατιοῦ. Τοῦ ρίχθηκαν ὅλοι καὶ φαντάζεσθε πιὰ μὲ πόση εὐχαρίστησι!

Ὡς τόσο ὁ ἄγνωστος δὲν ξαναφάνηκε. Πολλὲς φορές, ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Χάρμπερτ ἔψαξαν στὸ δάσος χωρὶς νὰ τὸν ἀπαντήσουν, χωρὶς νὰ βροῦν οὔτε ἴχνος του. Κι' ἀνησυχοῦσαν πολὺ γι' αὐτὴ τὴν ἐξαφάνισι. Ὁ πρώην ἀγριάνθρωπος τῆς νήσου Θαεὼρ δὲν θὰ πέθαινε βέβαια τῆς πείνας στὸ Φὰρ-Οὐέστ, ποῦ εἶχε τόσο κυνήγι· δὲν ἦταν ὅμως φόβος νὰ ξαναγίνῃ ἐκεῖνος ποῦ ἦταν, νὰ ναζήσουν τἄγρια ἐνστιατά του;

Ὁ Κύρος Σμὶθ μόνος ἐπέμενε νὰ ἐλπίζῃ.

—Νὰ ἰδῆτε ποῦ θὰ ξαναγυρίσῃ! ἔλεγε στοὺς συντρόφους του. Ὁ δυστυχισμένος αὐτός, στὴν νῆσο Θαεὼρ, ἤξερε ὅτι ἦταν μόνος. Ἐδῶ ξέρει, ὅτι ὅμοιοί του τὸν περιμένουν. Ἀφοῦ μᾶς μισομίλησε γιὰ τὰ περασμένα του μεταν οιωμένος, θἄλθῃ πάλι νὰ μᾶς τὰ πῇ ὅλα. Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ εἶνε πιὰ δικός μας!

Τὰ γεγονότα ἐδικαίωσαν τὸν Κύρο Σμίθ.

Μιὰ μέρα,—3 Δεκεμβρίου,—ὁ Χάρμπερτ εἶχε πάει νὰ ψαρέψῃ στὴ μεσημβρινὴ ὄχθη τῆς λίμνης. Ἦταν ἄοπλος ὅπως πάντα, γιατὶ ἤξερε ὅτι ἐπίροδα ζῶα δὲν ἐσύχναζαν στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ νησιοῦ.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Νὰβ ἐργάζοντο στὸ πτηνοτροφεῖο, ἐνῷ ὁ Κύρος Σμὶθ κι' ὁ δημοσιογράφος, στὰ Κα-

Ὁ Ἄυρτων

(*) Εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ προηγουμένου φύλλου, εἰς τὴν ἀρχὴν-ἀρχήν, παρέπεσαν κατὰ λάθος αἱ γραμμαὶ αὐταί:

«Ἔπαμε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Σταύρωσε τὰ χέρια του στὸ στῆθος καὶ μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, ρώτησε τὸν Κύρο Σμίθ:

«—Ποιός εἶσθε;

«—Ναυαγὸς σὰν καὶ σένα! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός· ὅλος ἐδῶπέρα εἴμαστε ναυαγοί. Καὶ σὲ φέραμε ἐδῶ, γιὰ νὰ βρίσκεσαι μὲ ὁμοίους σου».

(**) Ἴδε εἰκόνα 8ου φύλλου σελ. 61.

μίνια, κατασκεύαζαν σόδα, γιατὶ τοὺς εἶχε τελειώσῃ τὸ σαποῦνι.

Ἐξαφνα ἀκούσθηκαν φωνές:

—Βοήθεια!... βοήθεια!...

Ὁ Κύρος Σμὶθ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, ποὺ ἦταν μακρυά, δὲν τὴς ἄκουσαν. Ὁ Πέγκροφ ὅμως κι' ὁ Ναὲ ὥρμησαν εὐθὺς πρὸς τὴ λίμνη.

Ἄλλα πρὶν ἀπ' αὐτούς, ὁ ἄγνωστος, ποὺ κανέναςδὲν ὑπώπτευσε τὴν παρουσία του 'ς ἐκεῖνο τὸ μέρος, πέρασε τὴ Γλυκερίνα, τὸ ποταμάκι ποὺ χωρίζει τὴν Τερψιθέα ἀπὸ τὸ δάσος, κι' ἔτρεχε στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη.

Ἐκεῖ ὁ Χάρμπερτ ἦταν μπροστὰ 'ς ἕνα φοβερὸ πάνθηρα, ὅμοιο μ' ἐκεῖνον ποὺ εἶχε σκοτώσῃ στὸ ἀκρωτῆρι τῆς Σαύρας. Ἡ ἐμφάνισις αὐτὴ τὸν βρῆκε ὁλωσδιόλου ἀπροετοίμαστο. Ἐωτέκετο ὀρθός, ἀγκουμπισμένος 'ς ἕνα δένδρο, ἐνῷ ὁ πάνθηρας, συσπειρωμένος, ἑτοιμάζετο νὰ ἐφορμήσῃ. Ὁ ἄγνωστος ὅμως, ὡπλισμένος μόνο μ' ἕνα μαχαῖρι, μπῆκε στὴ μέση κι' ἀνάγκασε τὸν πάνθηρα νὰ γυρίσῃ κατὰ τὸν καινούργιο ἐχθρό.

Ἡ πάλη δὲν ἐβάσταξε πολύ. Ὁ ἄγνωστος, ποὺ εἶχε τεραστία δύναμι καὶ δεξιότητα, ἄρπαξε μὲ τὼνα χέρι τὸ θηρίο ἀπὸ τὸ λαιμὸ(*), ἐνῷ μὲ τἄλλο τοὔχωσε τὸ μαχαῖρι στὴν καρδιά.

Ὁ πάνθηρας ἔπεσε. Ὁ ἄγνωστος τὸν ἔσπρωξε μὲ τὸ πόδι του κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ, τὴ στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ ἔφθαναν ἐπὶ τόπου οἱ ἀποικοι.

Ὁ Χάρμπερτ ἔτρεξε, τὸν κράτησε καὶ τοῦ φώναξε:— Ὄχι, ὄχι! μὴ φύγῃς!...

Τὸν ἐπλησίασε κι' ὁ Κύρος Σμὶθ. Ἄμα τὸν εἶδε, ὁ ἄγνωστος ζάρωσε τὰ φρύδια. Τὸ αἷμα ἔτρεχε στὸν ὦμό του, κάτω ἀπὸ τὴ σχισμένη του μπλούζα, ἄλλα δὲν ἔδινε καμμια προσοχὴ 'ς αὐτὴ τὴ «γρατζουνιά», ποὺ τοῦ εἶχαν κάμῃ τὰ νύχια τοῦ θηρίου.

—Φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ Κύρος Σμὶθ' ἔχουμε νὰ σοῦ ἐξοφλήσουμε ἕνα χρέος εὐγνωμοσύνης. Για νὰ σώσῃς αὐτὸ τὸ παιδί, κινδύνευσες τὴ ζωή σου!

—Τὴ ζωή μου! ψιθύρισε ὁ ἄγνωστος. Καὶ τί ἀξίζει; Λιγώτερο κι' ἀπὸ τὸ τίποτα!

—Εἶσαι πληγωμένος;

—Ἀδιάφορο.

—Μοῦ δίνεις, σὲ παρακαλῶ τὸ χέρι σου; εἶπε ὁ Χάρμπερτ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ μικρὸς ἐπέμενε νὰ πιάσῃ, νὰ σφίξῃ τὸ χέρι ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔσωσε τὴ ζωή, ὁ ἄγνωστος ἐσταύρωσε τὰ μπράτσα του, τὸ στῆθός του ἐφούσκωσε, τὸ βλέμμα του ἐσκοτείνιασε κι' ἔκαμε νὰ φύγῃ. Ἀλλά, μὲ μιὰ μεγάλη προσπάθεια κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, στάθηκε καί, μὲ ἀπότομο ὕφος, ρώτησε:

—Μὰ ποιοὶ εἶσθε σεῖς καὶ τί ἔχετε νὰ κάνετε μὲ μένα;

Τὴν ἱστορία τῶν ἀποίκων δὲν ζητοῦσε μ' αὐτὸν τὸ λόγο; Κι' ἂν τοῦ ἔλεγαν τώρα τὴν ἱστορία τους, δὲν θὰ τοὺς ἔλεγε ὕστερα καὶ τὴ δική του;

Ὁ Κύρος Σμὶθ, μὲ συντομία, διηγήθηκε ὅσα τοὺς εἶχαν συμβῆ, ἀπὸ τότε ποὺ ἐβραπέτευσαν ἀπὸ τὴ Ρισμόνδη, πῶς τὰ κατάφεραν στὸ νησὶ καὶ τί πόρους εἶχαν τώρα στὴ διάθεσι τους.

Ὁ ἄγνωστος τὸν ἄκουγε μὲ μεγάλη προσοχή.

Κατόπιν ὁ μηχανικὸς τοῦ εἶπε γιὰ τοὺς συντρόφους του, γιὰ τὸν Γεδεὼν Σπίλετ, τὸν Χάρμπερτ, τὸν Πέγκροφ, τὸν Ναὲ, γιὰ τὸν ἑαυτό του, κι' ἐπρόσθεσε στὸ τέλος ὅτι ἡ μεγαλείτερη χαρὰ ποὺ ἐδοκίμασαν στὴ νῆσο Λίγκολν, ἦταν στὸ γυρισμὸ ἀπὸ τὴ νῆσο Θαβώρ, ὅταν εἶδαν ὅτι θὰ εἶχαν ἀκόμη ἕνα σύντροφο.

Ὁ ἄγνωστος κοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια σὰ ντροπιασμένος.

—Καὶ τώρα ποῦ μᾶς ἄκουσες, τοῦ εἶπε ὁ Κύρος Σμὶθ, θὰ μᾶς κάμῃς τὴ χάρι νὰ μᾶς δώσῃς τὸ χέρι σου;

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ ἄγνωστος μὲ ὑπόκωφη φωνή. Ὄχι! Ἐσεῖς εἶσθε τίμιοι ἄνθρωποι, ἐνῷ ἐγώ.... Ἆ, ὄχι! τὸ χέρι μου δὲν εἶνε γιὰ τίμια χέρια!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Πάντα παράμερα.—Μία πρόταση τοῦ ἀγνώστου.— Ἡ ἔπαυλις.— Ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια.—Ὁ λοστρόμος τῆς «Βρεττανίας». — Ἐγκατάλειψις στὴ νῆσο Θαβώρ.— Τὸ χέρι τοῦ Κύρου Σμὶθ. — Τὸ μυστηριῶδες σημείωμα.

Τα τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἐδικαίωσαν τὸ προαίσθημα τῶν ἀποίκων. Στὴ ζωὴ τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου ἦταν κάποιο φοβερὸ ἔγκλημα, ποὺ ὅσο κι' ἂν τὸ εἶχε ξεπληρώσῃ, ἔμενε στὴ συνείδησί του καὶ τὴν ἐβάρυνε. Ὅπως κι' ἂν ἦταν, ὁ ἔνοχος, ὁ ἐγκληματίας, εἶχε τύψεις, μετανοοῦσε καὶ τὸ χέρι ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ζητοῦσαν οἱ καινούργιοι του φίλοι, θὰ τὸ ἔσφιγγαν μὲ τὴν καρδιά τους· ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἔκρινε τὸν ἑαυτό του ἄξιο νἀλλάξῃ χειραψία μὲ τιμίους ἀνθρώπους!

Ὅπωσδήποτε, μετὰ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ πάνθηρα, ὁ ἄγνωστος δὲν ξαναγύρισε στὰ δάση. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τριγύριζε πάντα στὰ περίχωρα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.

Ποιὸ νὰ ἦταν τὸ μυστικό του; Τί νὰ εἶχε κάμῃ στὴ ζωή του; Θὰ μιλοῦσε, θὰ τὤλεγε καμμια 'μέρα; Ἴσως...Οἱ ἀποικοι ὅμως ἐσυμφώνησαν νὰ μὴν τὸν ρωτήσουν ποτὲ καὶ νὰ ζοῦν μαζί του ὡς νὰ μὴν ὑποπτεύοντο τίποτα.

Ἔτσι, τὴς ἑπόμενες ἡμέρες, οἱ ἀποικοι ἐξακολούθησαν τὴ συνειθισμένη τους ζωή. Ὁ Κύρος Σμὶθ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλετ ἐργάζοντο μαζί, πότε ὡς χημικοὶ καὶ πότε ὡς φυσικοί. Ὁ δημοσιογράφος δὲν ἄφινε τὸν μηχανικό, παρὰ ὅταν ἐπήγαινε κυνήγι μὲ τὸν Χάρμπερτ. Ὁ Ναὲ πάλι κι' ὁ Πέγκροφ μιὰ 'μέρα ἐργάζοντο στὴν αὐλὴ καὶ μιὰ 'μέρα στὴ στάνη, ἐκτὸς ἀπὸ τὴς δουλειὲς ποὺ ἔκαναν στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

Ὁ ἄγνωστος ἐργάζετο παράμερα, χωριστά, ὅπως πρῶτα. Δὲν κάθουνταν στὸ τραπέζι, κοιμοῦνταν κάτω ἀπ' τὰ δένδρα τῆς Τερψιθέας, δὲν ἀνακατεύοντανμὲ τοὺς ἀποίκους ποτέ. Ἐνόμιζες ὅτι πραγματικῶς ἡ συντροφιὰ ἐκείνων ποὺ τὸν ἔσωσαν, τοῦ ἦταν ἀνυπόφορη!

—Μὰ τότε λοιπόν, ἄπορεῦσε ὁ Πέγκροφ, γιατὶ ζήτησε τὴ βοήθεια τῶν ἀνθρώκων; Γιατὶ ἔρριξε τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο στὴ θάλασσα;

—Θὰ μᾶς τὸ πῇ! ἀπαντοῦσε στερεότυπα ὁ Κύρος Σμὶθ.

—Πότε;

—Γρηγορώτερα ἴσως ἀπ' ὅτι φαντάζεσαι.

Κι' ἀλήθεια, ἡ ἡμέρα τῆς ἐξομολογήσεως δὲν ἦταν μακριά.

Μιὰ ἑβδομάδα μετὰ τὸν γυρισμό του στὸ Γρανίτινο Παλάτι, στὴς 10 Δεκεμβρίου, ὁ ἄγνωστος ἐπλησίασε μόνος του τὸν Κύρο Σμὶθ καὶ τοῦ εἶπε ταπεινά:

—Κύριε, ἔχω νὰ σᾶς κάμω μιὰ πρόταση.

—Μίλησε, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμὶθ· προτήτερα ὅμως ἄφισέ με νὰ σοῦ κάμω μιὰ ἐρώτησι.

Μόλις τἄκουσε, ὁ ἄγνωστος ἐκοκκίνισε κι' ἔκαμε νὰ φύγῃ. Φοβήθηκε βέβαια, ὅτι ὁ Κύρος Σμὶθ θὰ τὸν ρωτοῦσε γιὰ τὸ παρελθόν του. Αὐτὸς ὅμως, μαντεύσας τὸν φόβο του, τὸν ἐκράτησε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

—Σύντροφε, ὄχι μόνο σύντροφοι εἴμαστε γιὰ σένα, ἀλλὰ καὶ φίλοι. Αὐτὸ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ. Καὶ τώρα σὲ ἀκούω.

Ὁ ἄγνωστος σκέπασε τὰ μάτια του μὲ τὸ χέρι. Τοῦ εἶχε ἔλθῃ σὰν ζάλη· ἔτρεμε ὅλος κι' ἔμεινε λίγες στιγμές, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ προφέρῃ λέξι. Ἐπιτέλους εἶπε:

—Κύριε, ἦλθα νὰ σᾶς γυρέψω μιὰ χάρι.

—Τί, φίλε μου;

—Ἔχετε κεῖ-πέρα, κοντὰ στὸ βουνό, μιὰ στάνη γιὰ τὰ ζωντανά σας. Τὰ ζῶα αὐτὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ καθημερινὴ περιποίησι. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ἐγκατασταθῶ ἐκεῖ, νὰ τὰ περιποιοῦμαι ἐγώ;

—Μὰ ἡ στάνη, φίλε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμὶθ, δὲν ἔχει παρὰ κάτι παράγκες, μόλις κατάλληλες γιὰ ζῶα.

—Ἐμένα μοῦ ἀρκοῦν...

—Τότε, καλά. Δὲν θέλουμε νὰ σὲ δυσαρεστήσουμε σὲ τίποτα. Σοῦ ἀρέσει νὰ ζήσῃς στὴ στάνη; Πήγαινε. Ἄλλως τε, ὅποτε θέλῃς, καλῶς νἄρχεσαι καὶ στὸ Γρανίτινο Παλάτι. Ἐμεῖς, ὁπωσδήποτε, θὰ φροντίσουμε νὰ κάμουμε πιὸ ἄνετη τὴν διαμονή σου ἐκεῖ-πέρα.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 69.

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΩΣ ΠΕΡΑΣΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΤΕ θὰ κάμετε περισσότερη ἐργασία: ὅταν σηκωθῆτε τὸ πρωΐ στὴς ἕξη, ἢ ὅταν σηκωθῆτε στὴς ὀκτώ; Φῶς φανερὸ πῶς στὴ δεύτερη περίπτωσι θὰ χάσετε ἀπὸ τὴν ἡμέρα σὰς δυὸ ὧρες. Καὶ ὅμως εἶνε περιστάσεις, ποὺ ἂν σηκωθῆτε στὴς ἕξη ἀντὶ στὴς ὀκτώ, ὄχι μόνο δὲν θὰ κερδίσετε αὐτὲς τὴς δυὸ ὧρες, ἀλλὰ θὰ χάσετε... ὅλη σας τὴν ἡμέρα! Σᾶς φαίνεται παράλογος; Καὶ ὅμως μοῦ συνέβη τὴν περασμένη Κυριακή. Ἦταν ἡ ἡμέρα τῆς Ἀπογραφῆς, ποὺ θάρχιζε μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Σκέφθηκα λοιπὸν πῶς ἔπρεπε νὰ βάλω τὸ ξυπνητήρι στὴς ἕξη, γιὰ νὰ εἶμαι σηκωμένος, ντυμένος κι' ἕτοιμος νὰ δεχθῶ τοὺς ἀπογραφεῖς ὡς τὴς ἑπτά. Μπορεῦσε τώρα νὰ μὴν ἔλθουν παρὰ τὸ μεσημέρι. Αὐτὸ ὅμως δὲν τῶξερα κι' ἐπειδὴ θἄταν ἄπρεπο νὰ ἔλθουν οἱ ἄνθρωποι νὰ μὲ βροῦν στὸ κρεββάτι, τὸ ἄφισα δυὸ ὧρες νωρίτερα ἀπὸ τὸ συνειθισμένο. «Καλλίτερα, συλλογιζόμουν θάρχίσω τὴν ἐργασία μου πιὸ νωρίς, θὰ κερδίσω αὐτὲς τὴς δυὸ ὧρες κι' αὔριο θὰ εἶμαι πιὸ εὔκαιρος, ἂν εἶνε καλὸς καιρός, νὰ κάμω ἕνα μακρυνὸ περίπατο». Γιατί, σημειώστατε, ἐμεῖς οἱ δημοσιογράφοι ἐργαζόμαστε καὶ τὴν Κυριακή. Ἂν ἐξαιρέσετε δυὸ-τρεῖς ἡμέρες τὸ χρόνο, ποὺ δὲν βγαίνουν ἐφημερίδες, ὅλες τὴς ἄλλες εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ δώσουμε τὴν «αὔλη» μας. Ἐγὼ μάλιστα, ἐπειδὴ τὴν Κυριακὴ εἶνε πιὸ ἡσυχία, μένω πάντα στὸ σπίτι καὶ κάνω τὴν περισσότερη δουλειά.

Γι' αὐτὸ ἤμουν εὐχαριστημένος γιὰ τὸ καταναγκαστικὸ πρωϊνώτερο ξύπνημα. Τί συνέβη ὅμως; Συνειθισμένος νὰ ξυπνῶ στὴς ὀκτώ, δὲν εἶχα χορτάσῃ τὸν ὕπνο, δὲν εἶχα κοιμηθῆ ὅσο μοῦ χρειάζουνταν, γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ τὸ μυαλό μου ἀπὸ τὴν ἐργασία τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Κι' ὅταν ἐκάθησα στὸ τραπέζι μου κι' ἔπιασα τὴν πέννα, εἶδα ὅτι ἡ ἰδέες μου ἦταν συγκεχυμένες καὶ μὲ πολὺν κόπο κατόρθωνα νὰ τὴς ξεκαθαρίζω, νὰ τὴς τακτοποιῶ γιὰ νὰ τὴς γράφω μὲ κάποια σειρά. Σὲ λίγο, ἀπὸ τὴν προσπάθεια αὐτή, μ' ἔπιασε πονοκέφαλος. Σὲ λίγο ἀκόμη, ὁ πονοκέφαλος δυνάμωσε. Καὶ σὲ λίγο ἀκόμη, δὲν μοῦ κατέβαινε οὔτε μιὰ ἰδέα. Μέσα στὸ κεφάλι μου αἰσθανόμουν ἐκεῖνο ποῦ, καθὼς ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι, τὸ φοβᾶται κι' ἡ φύσις: τὸ κενό. Κι' ἀναγκάσθηκα νἀφίσω τὴν πέννα καὶ νὰ πιάσω κανένα βιβλίο νὰ διαβάσω. Ἀλλὰ οὔτε στὸ διάβασμα δὲν ἀντέχα. Ὅπως δὲν ἔβγαιναν ἰδέες ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, ἔτσι καὶ δυσκολεύουνταν νὰ μποῦν. Ἄρισα τότε καὶ τὸ βιβλίο καὶ πῆγα στὸ παράθυρο, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ ἥλιος κι' ὁ ἀέρας τῆς ὡραίας αὐτῆς θἀναπλήρωναν ἴσως τὸν ὕπνο ποῦ μοῦ ἔλειπε.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι διασκέδασα. Τὰ παράθυρα καὶ τὰ μπαλκόνια τῆς γειτονιᾶς ἦταν ὅλα γεμάτα ἀπὸ τοὺς «κλεισμένους μέσα», ἐνῷ στὸ δρόμο, ὁλωσδιόλου ἔρημο, τριγύριζεν ἕνας καβαλλάρης, ποὺ ἐφώναζε «μέσα! μέσα!» κι' ἔτρεχε μὲ τἄλογό του, μόλις ἔβλεπε κανένα παιδάκι νὰ ξεμυτίσῃ ἀπὸ καμμιὰ πόρτα. Κάπου-κάπου περνοῦτε καὶ κανένα αὐτοκίνητο, τῆς ἀπογραφικῆς ὑπηρεσίας βέβαια, ἢ κανένας στρατιώτης μὲ τ' ὅπλο του. Οἱ γείτονες, ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, κουβέντιαζαν φαιδρά, ἐχολίαζαν τὰ «ἐπεισόδια»,—γιατὶ ἦταν «ἐπεισόδια» νὰ βγῇ κανένας μιὰ στιγμὴ στὸ δρόμο, καὶ νὰ τρέξῃ ὁ καβαλλάρης νὰ τὸν μπάσῃ μέσα,—ἔλεγαν ἀστεῖα, γελοῦσαν δυνατά. Ἡ «κίνησις», νὰ ποῦμε, εἶχε ὑψωθῆ ἀπὸ τὸ δρόμο στὸ ἐπίπεδο τῶν παραθύρων καὶ τῶν μπαλκονιῶν. Κι' ἔμεινα πολλὴ ὥρα στὸ παράθυρό μου, νὰ παρακολουθῶ τὸ περίεργο αὐτὸ θέαμα. Ἀλλὰ τὸ ἀγουροξυπνημένο μου κεφάλι δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἔλθῃ στὰ σύγκαλά του. Ὁ ἥλιος τῶκανε χειρότερα. «Καζάνι» σωστό. Κι' ἀφοῦ βαρέθηκα καὶ τὸ θέαμα τοῦ δρόμου, ἄρχισα νὰ τριγυρίζω στὸ σπίτι ἀργός, νυσταλέος, κακοδιάθετος σὰν ἄρρωστος, μὴ ἔχων ὄρεξι γιὰ τίποτα!

Μοῦ ἦλθε νὰ ξαναπέσω στὸ κρεββάτι καὶ νὰ κοιμηθῶ μιὰ-δυὸ ὧρες, γιὰ νὰ ξυπνήσω φρέσκος καὶ νὰ μπορέσω ἐπὶ τέλους νὰ ἐργασθῶ. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν ἔλθῃ ἀκόμα οἱ ἀπογραφεῖς. Νὰ τῶξερα πῶς θἀργοῦσαν τόσο!.. Ἐπὶ τέλους ἦλθαν κι' αὐτοί, μᾶς μέτρησαν, μᾶς ἔδωσαν τὰ δελτία, ζήτησαν συγγνώμη γιὰ τὴν «ἐνόχλησι» κι' ἔφυγαν... Τώρα, νὰ κοιμηθῶ;... Μὰ ἐπλησίαζε πιὰ μεσημέρι... Ἂς φάω πρῶτα, εἶπα, κι' ὕστερα κοιμοῦμαι. Αὐτὸ κι' ἔκαμα. Ἀλλὰ κατακουρασμένος καθὼς ἤμουν,— καὶ φαίνεται ὅτι τίποτα δὲν κουράζει περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀργία,— δὲν εἶχα ξυπνημούς. Κοιμήθηκα σχεδὸν ὡς τὸ δεῖλι. Καὶ τὸ κεφάλι μου ἔγεινε τώρα βαρύ... ἀπὸ τὸν ὕπνο. Δὲν μπόρεσα νὰ ἐργασθῶ, παρὰ μιὰ-δυὸ ὧρες τὸ βράδυ, ὅταν ἐπὶ τέλους ἄρχισα νὰ ξεσκοτίζω. Ἔτσι ἔχασα μιὰ μέρα, ποὺ λογάριαζα νὰ τὴν κερδίσω μὲ τὸ παραπάνω!

Ὥστε— συμπέρασμα,— ἄμα ξυπνῇ κανένας νωρίς, ἐργάζεται λιγώτερο;... Μὴ βιασθῆτε, ἀγαπητοί μου, νὰ τὸ πιστέψετε! Ἀστειεύθηκα. Ἄμα ξυπνῇ κανένας νωρίς, ἐργάζεται περισσότερο. Αὐτὴ εἶνε ἡ λογική καὶ ἡ ἀλήθεια. Ἄλλο ζήτημα ἂν μιὰ 'μέρα τύχῃ νὰ ξυπνήσῃ μιὰ-δυὸ ὧρες νωρίτερ' ἀπὸ τὸ συνειθισμένο καὶ χάσῃ τὸν ὕπνο ποῦ τοῦ χρειάζεται. Τότε βέβαια, κι' αὐτὲς τὴς ὧρες θὰ χάσῃ, κι' ὅλη τὴν ἡμέρα ἴσως. Τὴν ἐξαιρετικὴ περίπτωσι δὲν πρέπει νὰ τὴν κάνουμε κανόνα. Εἶνε λογικὸ λάθος, ποὺ ὅμως πολλοὶ τὸ κάνουν συχνὰ καὶ βγάζουν κάτι συμπεράσματα ὁλωσδιόλου ψεύτικα καὶ παράλογα.

Κ' ἐπειδὴ μιλοῦμε γιὰ ὕπνο, ἂς μάθουμε κι' αὐτό: Κατὰ μέσον ὅρον, ὁ ἄνθρωπος χρειάζεται ὀκτὼ ὧρῶν ὕπνο τὸ ἡμερονύκτιο. Πολλοὶ ἔχουν καταφέρῃ νὰ τοὺς χρειάζεται καὶ ἐννέα ὧρῶν, καὶ δέκα. Ἔ, αὐτοὶ εἶνε κακοσυνειθισμένοι καί, ἀπὸ τὴν κακὴ αὐτὴ συνήθεια, χάνουν πολύ... χρῆμα, γιατὶ ὁ καιρὸς χρῆμα εἶνε. Ἄλλοι ὅμως ἔχουν καταφέρῃ νὰ μὴ τοὺς χρειάζεται παρὰ μόνον ἕξῆ ὡς ἑπτὰ ὧρῶν ὕπνος, μέρικοί μάλιστα καὶ λιγώτερο. Νὰ ἄνθρωποι κερδισμένοι ἀληθινά, νὰ μιὰ καλὴ συνήθεια! Σᾶς τὴ συσταίνω μὲ τὴν καρδιά μου. Ἀπὸ τώρα ποὺ εἶσθε νέοι, πρέπει νὰ συνειθίσετε νὰ κοιμᾶστε ὅσο τὸ δυνατὸ λιγώτερο. Καὶ νὰ μὴ χαλᾶτε τὴν τάξι σας ποτέ. Νὰ μὴ λέτε ἄξαφνα «σήμερα εἶνε γιορτή, σήμερα εἶνε Κυριακή, σήμερα δὲν ἔχει σχολεῖο, ἂς κοιμηθῶ περισσότερο». Γιατὶ ἔτσι κινδυνεύετε νὰ χάσετε τὴν καλή σας συνήθεια καὶ νὰ γίνετε ὑπναράδες, τεμπέληδες, ἄχρηστοι...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΛΕΙΑΔΕΣ

[Τὸ Πρῶτο Μέρος]

XXX

Σᾶς βλέπω ἀκόμα ὅταν λαλῇ μὲς 'στὴ σκιὰ [τ' ὀργίδι,
ἐδῶ πού μ' ἔσυρε ἡ ἀγουπνιὰ 'στὸ φέγγος [τὸ ὀρθρινό.
Νέφη αὐγινά, κιαπνίζετε 'στοῦ ὀρζοντα [τὰ βύθη
καὶ γράφετε τὸ σχῆμα σας 'στὸν ἥσυχο [οὐρανό!
Τοῦ ἥλιου τὸ γέλιο τὶς ἀκτὲς δὲν ἔχει [ἀκόμα βάψει
κι' ἐσεῖς ἀκόμα ἀκίνητα καὶ ἀκόμα φοβερά· μὰ ὅμως, σὲ λίγο, θὲ νὰ ἰδῶ, ἡ αὐγὴ σὰν [θὰ ξαστραψῃ,
μιὰ πυρκαγιὰ νὰ σέρνεται πάνω ἀπ' τὰ [κρύα νερά....

XXXX

Ὁ ἥλιος πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα, γύρω 'στὴ [βάρκα οἱ γλάροι,
καί, 'στὸν ἀέρα, τῶν σφυριῶν οἱ χτύποι οἱ [μετρημένοι
πούτ' καραβία πελεκοῦν τὸ λόρθοτοκοντάρι μὲ τὴ σημαία, 'στὴν ξύλινη παράγκα, κρεμασμένη
τὰ κύματα πού ἀστράφτουνε, τὸ θάλασσος [πού μοῦ σέρνει
'στὴν εὐλογία του τὸ νωθρὸ τὸ βῆμα ἀγάλι-ἀγάλι!..
Ἕνα πανάκι, ἕνα φτερό, ὦ Ἄνοιξι, ἐνέ- [να φέρνει!
Ἔζησα ἀκόμα μιὰ φορὰ γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ [καὶ πάλι!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Φ. ΝΕΥΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (*Συνέχεια*)

Οἱ ἀδελφοί Γκρέϋ ἦταν τώρα φοβισμένοι· ὅσο σχεδὸν κι' ὁ Παῦλος. Ἂν καὶ δὲν καταλάβαιναν παρὰ λέξεις ἀπὸ τὴν διάλεκτο ποῦ μιλοῦσε ὁ Βλάσκος, —μισὰ ἰσπανικὰ μισὰ γαλλικά,—εἶχαν ἀκούσῃ τὄνομά του κι' ἤξεραν πιὰ πῶς ἦταν αὐτός. Καὶ μ' ὅλη τους τὴ φυσικὴ ἀφοβία, δὲν μποροῦσαν νὰ συλλογίζωνται ἀτάραχα, ὅτι ἦταν στὴν ἐξουσία τοῦ λῃστοῦ ἐκείνου καὶ τῆς συμμορίας του.

Ἀλλὰ καὶ ἕνας ἄλλος φόβος ἦλθε σὲ λίγο νὰ προστεθῇ στὸν πρῶτο· Ὁ καπνὸς τῆς φωτιᾶς, ποῦ εἶχαν ἀνάψῃ μέσα, δὲν εἶχε ἄλλη διέξοδο, ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὅπου ἦταν κρυμμένα τὰ τρία παιδιά· Ὁ πυκνός, ὁ ἀποπνικτικὸς αὐτὸς καπνὸς τοὺς ἔπιασε στὸ λαιμὸ καὶ μόλις κατώρθωναν τὰ κακόμοιρα νὰ κρατοῦν τὸ βῆχά τους...

Εὐτυχῶς, αὐτὴ ἡ ἀγωνία, αὐτὸ τὸ μαρτύριο, δὲν ἐβάσταξε πολύ. Γιατὶ ἅμα ἄναψε καλὰ ἡ φωτιά, ἅμα ὑψώθηκαν ἡ φλόγες της, ὁ καπνὸς λιγόστεψε.

Τὸ σχέδιο τοῦ Βλάσκου

Ὁ Βλάσκος ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλῇ, κι' ὁ Παῦλος, ὅλος αὐτιά, προσπαθοῦσε νὰ μὴ χάνῃ οὔτε λέξι.

—Νὰ ξέρετε, σύντροφοι, — ἔλεγε ὁ λῃστής,— ὅτι εἶχα σκοπὸ νὰ πιάσω ἐκεῖνο τὸν παλῃο-Ἐγγλέζο, ποῦ τὸν λένε στρατηγὸ Μπόλδ, καθὼς καὶ τὰ δύο παιδιὰ ποῦ ἔχει μαζί του, ἂν περνοῦσαν καμμιὰ ἡμέρα τὰ βουνά, γιὰ νὰ πᾶνε στὴν Ἱσπανία.. Ἀλλὰ ὁ στρατηγὸς σκοπεύει νὰ περάσῃ τὸν χειμῶνα ἐδῶ καὶ τὰ παιδιά του δὲν βγαίνουν ποτὲ ἔξω, χωρὶς νὰ τὰ συντροφεύῃ ὁ καταραμένος ἐκεῖνος ὁ Λεμπόν, ποῦ εἶνε πονηρὸς σὰν τὴν ἀλεποῦ Ἔ, καὶ νὰ τὸν ἔκιανα καμμιὰ μέρα αὐτόν! Θὰ καλοπερνοῦσε· γιατὶ ἔχουμε νὰ κανονίσουμε παληοὺς λογαριασμοὺς οἱ δυό μας!

Κι' ὁ Βλάσκος συνοδεύοντας τὴ φοβέρα του μ' ἕνα σωρὸ κατάρες καὶ βλαστήμιες.

—Καὶ σὲ μένα αὐτὰς ὁ Δεμπὸν χρωστᾷ κάτι τί, εἶπε τότε μιὰ ἄλλη φωνή· κι' ἂν μοῦ τύχῃ ποτὲ στὸ δρόμο μου, θὰ ἰδῇ πῶς θὰ τὸν κάμω νὰ πληρώσῃ!

—Σὲ συμβουλεύω νὰ τὸν κτυπήσῃς ἀπὸ πίσω, Ζοζέ, ὑπέλαβε ἄλλη φωνή, μὲ εἰρωνεία· ἀλλοιώτικα θὰ ἐκινδύνευες νὰ τὴν πάθῃς ἐσύ.

Ὁ ἄλλος ἑτοιμάσθηκε νὰ ἀπαντήσῃ μὲ θυμό, ἀλλὰ ὁ Βλάσκος τοὺς ἔκοψε.

—Ἡσυχία! ἐφώναξε· τὰ μαλώματα εἶνε περιττὰ ὅταν πρόκειται νὰ γίνῃ δουλειά. Δὲν σᾶς ἐξήγησα ἀκόμα καὶ πρέπει νὰ κούσετε προσεκτικά. Ὅσο γιὰ τὸν Πιέρρο Λεμπόν, σύμφωνοι· ὅλοι ἔχουμε νὰ λογαριαστοῦμε μαζί του, γιατὶ αὐτὸς μᾶς χάλασε τὸ λημέρι τοῦ Σὰν-Πέδρο, ἀπὸ τἄλλο μέρος τῶν συνόρων, ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ βρεθῇ καλλίτερο!

«Εἶχα σκοπὸ νὰ πιάσω ἐκεῖνο τὸν παλῃο-Ἐγγλέζο.» (Σελ. 70, στ. 7 ἀ.)

Καὶ τὄνομα «Σὰν Πέδρο» (Ἅγιος Πέτρος) ἔκαμε πάλι τὸν Παῦλο νὰ ἀνατριχιάσῃ. Ὤ, τὸ ἐγνώριζε πάρα πολὺ καλὰ αὐτὸ τὸ λημέρι, τὸ κρυσφύγετο τῶν λῃστῶν, ἔπου τόσα μαρτύρια εἶχεν ὑποφέρῃ!...

Ὁ Βλάσκος ἐξακολούθησε κι' ὁ νεαρὸς Βάσκος κρατοῦσε καὶ τὴν ἀναπνοή του γιὰ νὰ κούῃ:

—Ἀλλ' ἂν δὲν μποροῦμε, γιὰ τὴν ὥρα, νὰ βάλωμε στὸ χέρι τὸν στρατηγὸ Μπόλδ καὶ τὰ δυό του παιδιά, εἶν' εὔκολο ὅμως νὰ πιάσουμε ἕναν ἄλλο Ἐγγλέζο, ποῦ θὰ μᾶς δώσῃ πολὺ περισσότερα. Ὁ τζέντλεμαν αὐτὸς τριγυρίζει στὰ βουνὰ ὁλομόναχος Καὶ φαίνεται πολὺ πλούσιος, γιατὶ ὅσοι ἔχουν ταραβέρια μαζί του, λένε πῶς πληρώνει χωρὶς νὰ παζαρεύῃ ποτέ. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ λοιπὸν νὰ τὸν τσακώσουμε. Θὰ τὸν ἀναγκάσουμε νὰ μᾶς πληρώσῃ τόσα πολλά, ποῦ ὅσα μερίδια κι' ἂν γίνουν, πάλι τὸ καθένα θὰ εἶνε μιὰ καλὴ περιουσία κ' ἔτσι θὰ ἐξασφαλίσουμε ὅλοι τὰ γηρατειά μας. Ἔ, τί λέτε τώρα;

Τί νὰ ποῦν οἱ λῃσταί; Τί ἄλλο παρὰ ὅτι ἦταν ὁλοπρόθυμοι καὶ νὰ βοηθήσουν καὶ νὰ μοιράσουν τὰ πλούσια λύτρα;... Κάποιος ὅμως ἐτόλμησε νὰ κάμῃ μιὰ παρατήρησι.

—Καλὰ καὶ ἅγια αὐτά, εἶπε. Μ' ἂν ὁ τζέντλεμαν ἀντισταθῇ; Αὐτοὶ οἱ παληο-Ἐγγλέζοι πάντα ἔχουν κανένα τουφέκι, κανένα ρεβόλβερ... ξέρω κ' ἐγώ; Κ' ἔχουν χὴν κακὴ συνήθεια νὰ μὴ φεύγουν καὶ νὰ μὴ παραδίδωνται εὔκολα.

Ὁ ἀρχηγὸς ἀγριοκύτταξε τὸν λῃστή, ἕτοιμος νὰ τὸν ἀποπάρῃ. Κρατήθηκε ὅμως καὶ μὲ μεγάλη εἰρωνεία τοῦ ἀποκρίθη:

—Τὸ ξέρουμε δά, Τιρέττο, πῶς εἶσαι πολὺ ἔξυπνος κι' ἡ φρόνησις προσωποποιημένη! Μήπως δὲν σὲ γνωρίζω τόσον καιρό; Πάντα σὺ πρῶτος μυρίζεσαι τὸν κίνδυνο, ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἔρχεται, καὶ ξέρεις καλὰ νὰ τὸν ἀποφεύγῃς. Τί φοβᾶσαι λοιπόν;

—Θέλεις τάχατε νὰ πῇς πῶς εἶμαι δειλός; ἐφώναξε ὁ Τιρέττος ἀγριεμμένος.

—Ἄ, μπᾶ Θεὸς φυλάξοι! ἀποκρίθηκε μὲ τὴν ἴδια εἰρωνεία ὁ ἀρχηγός· θέλω μόνο νὰ πῶ, ὅτι ἂν νομίζῃς—ὄχι ἂν φοβᾶσαι,—πῶς ὁ Ἐγγλέζος μπορεῖ νἄχῃ ἀπάνω του καὶ κανένα ρεβόλβερ, μὴν ἔλθῃς!

—Ἄ, νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι! ἐφώναξε δυνατώτερα ὁ Τιρέττος· ἐγὼ δὲν σηκώνω τέτοιες προσβολές...

—Ἔ, ἔ! ἡσυχία, σύντροφε! εἶπαν δυὸ τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὁ καπετάνιος ἔχει δίκηο. Ἅμα εἶνε στὴ μέση δουλειά, δὲν χρειάζονται μαλώματα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΧΗ ΚΑΝΕΙΣ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ...

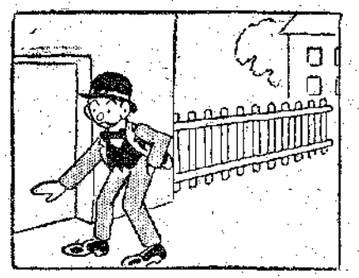

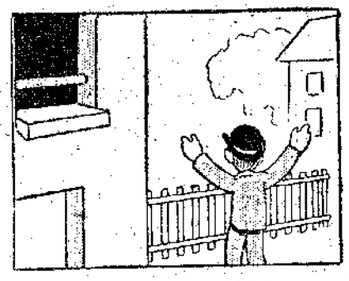

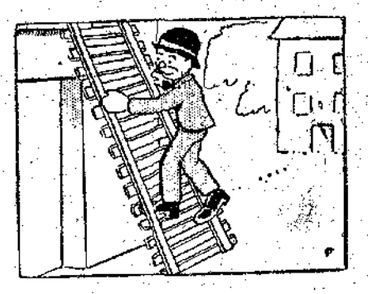

«—Ἀχ τί ἔπαθα! φωνάζει μοναχός του ὁ κὺρ Παντελῆς ὁ Ξεχασιάρης. ὅταν γύρισε τὸ βράδυ στὸ σπίτι του. Ξέχασα νὰ πάρω τὸ κλειδὶ τῆς πόρτας. Καὶ τώρα, ποῦ δὲν εἶνε κανένας μέσα νὰ μάνοιξῃ; Πῶς θὰ μπῶ;»— Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ ἐτριγύριζε ἀπέξω ἀπελπισμένος, βλέπει τὸν φράκτη τοῦ κήπου καὶ τοὐρχεται μιὰ ἰδέα: νὰ τὸν κάμῃ σκάλα! Πραγματικῶς, τὸν βγάζει, τὸν στήνει ὄρθιο ὡς τὸ ψηλὸ παράθυρο, ποῦ ἦταν ἀνοικτό, καὶ ἀνεβαίνει. —«Νά! συλλογίζεται μὲ χαρά. Ὅταν δὲν ἔχῃ κανεὶς τὸ μυαλό του, πρέπει τοὐλάχιστο νὰ εἶνε ἔξυπνος!» Αὐτό, βέβαια, φαίνεται σὰν ὀξύμωρο. Ὁ κὺρ Παντελῆς ὅμως ἤξερε τί ἔλεγε...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ

[ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΒΙΔ]

Στὸν ἀγαπητό μου ἔγγονο Στέφ. Α. Κυπριώτην

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, ἦταν δύο ἀδελφοὶ δίδυμοι: ὁ Βεκεκὲξ καὶ ὁ Κοὰξ-κοάξ.

Ἔμειναν καὶ οἱ δύο ἀνύπανδροι κ' ἐζοῦσαν εἰς τὸν πυθμένα ἑνὸς λάκκου, στὴν ἄκρη μεγάλης τάφρου, ποῦ διέσχιζε τὸν κάμπον. Ὅλην τὴν ἡμέρα ἔμεναν σπίτι, ὁ καθένας στὴ γωνιά του, καὶ δὲν ἔβγαζαν μιλιά· τὸ βράδυ δέ, ὅταν ἐβασίλευεν ὁ ἥλιος, ἔβγαιναν κρυφὰ κρυφὰ ἀπὸ τὸν λάκκον τους καὶ ἐκρύπτοντο κάτω ἀπὸ μεγάλα ἀρκουδοβότανα, ποῦ ἐσκέπαζαν τὰς ὄχθας τῆς τάφρου. Ἐκεῖ, μπρούμυτα, μὲ τὴν κοιλιά, παρεμόνευαν μήπως φανῇ κοντὰ τίποτε φαγώσιμον. Αὐτοὶ τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο δὲν ἐκτιμοῦσαν τόσο, ὅσο τὸ φαγί. Τὸ φαγί, ἄσχημο πρᾶγμα, βέβαια, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πῇ, ὅταν ξέρῃ νὰ τρώγῃ μὲ μέτρον. Οἱ ἀδελφοὶ ὅμως, πολλὰ χρόνια κατὰ σειράν, μὲ τέτοιο ζῆλο ἐγέμιζαν τὴν κοιλιά των, ποῦ τὴν ἐμεγάλωσαν ἴσα μὲ τὰ γίνατα, καὶ τὰ μάτια των ἐξεπετάχθηκαν ἕνα δάκτυλο ἔξω ἀπὸ τὸ κούτελό των. Καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ, πῶς δὲν ἦταν ἄσχημο ἔτσι αὐτὸ τὸ ζευγάρι. Καὶ εἶχαν, νὰ ἰδῇς μιὰν ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό τους,—φρίκη! Στὴν παραμικρὰ ἀντίρρησι πήγαιναν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ θυμό τους. Γιὰ ἕνα πρᾶγμα μονάχα ἔπρεπε κανεὶς νὰ τοὺς ἐπαινέσῃ· ἐζοῦσαν καὶ οἱ δυὸ μονιασμένοι· ἂν τύχῃ καὶ προσεβάλλετο ὁ ἕνας, τὴν προσβολὴ τὴν ἔπαιρνε κι' ὁ ἄλλος ἐπάνω του.

—Γιατὶ δὲν παντρεύεσθε, κύριοι!— τοὺς εἶπε μιὰ βραδυὰ ἕνας σκαντζόχοιρος, ποῦ ἦλθε νὰ πιῇ νερὸ ἀπὸ τ' αὐλάκι.—Ἡ γυναῖκα, νὰ σᾶς ὁρίσω, εἶνε τὸ χάρμα τῆς καρδιᾶς, ὁ γλυκασμὸς τῆς ζωῆς. Ἀμὲ τὰ παιδάκια,—ἀκόμη περισσότερο!—Ἀχ, παιδάκια, ἀγαπημένα παιδάκια!

Ὁ σκαντζόχοιρος ἦτο οἰκογενειάρχης καὶ ἦτον εὐτυχὴς δι' αὐτό.

—Ἐκεῖ ποῦ δὲ σὲ σπέρνουν μὴ φυτρώνεις,—εἶπε γουρλώνοντας τὰ μάτια του ὁ Βεκεκὲξ, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ στόματος τοῦ ὁποίου ἐξεῖχε ἕνα μεγαλοὐτσικο σκουλῆκι.— Κανεὶς δὲν σᾶς ἐρώτησε!

Ὁ Κοάξ-κοάξ, γουρλώσας ἀκόμη περισσότερο τὰ μάτια του, ἀγριοκύτταξε τὸν σκατζόχοιρον καὶ εἶπε:

—Τὸ αὐλάκι εἶνε δικό μας.

—Συγγνώμην, παρακαλῶ,—ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ σκαντζόχοιρος,—νέος εὐγενὴς καὶ καλοκάγαθος,—δὲν τὸ ἤξευρα αὐτό. Ὁπωσδήποτε, ἐπιτρέψατέ μου νὰ πιῶ. Διψῶ φοβερά!

Οἱ ἀδελφοὶ δὲν κατεδέχθησαν νὰ τοῦ ἀπαντήσουν, ἐγύρισαν τὲς πλάτες στὸν σκαντζόχοιρον καὶ παρεμόνευαν μίαν ὡραίαν πρασινόμυγαν, ποῦ ἔκαμνε τὸν περίπατό της εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀρκουδοβοτάνου· ὁ καθένας ἐροβεῖτο μήπως πέσῃ στὸ στόμα τοῦ ἄλλου. Ἀλλ' ὁ Κοάξ-κοάξ ὥρμησε νὰ τὴν συλλάβῃ κάτω ἀπὸ τὴν μύτην τοῦ Βεκεκὲξ, ὅταν ἡ μύγα εἶχε πιὰ πετάξει.

—Αἴ, τὴν ἔπιασες;—σοῦφυγε!

—Ποιός εἶν' ἐκεῖνος ποῦ δεν ἀστοχεῖ!—μὲ συμπάθειαν παρετήρησεν ὁ σκαντζόχοιρος. Εἶχε χορτάσει τὴν δίψαν του καὶ ἔκριτνε καλόν, ὅτι ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς νοικοκυραίους, ποῦ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ πιῇ.

—Ξεκουμπισθῆτε! εἶπεν ὁ Βεκεκὲξ.

—Κανεὶς δὲν σᾶς ἐκάλεσ' ἐδῶ!— ἐπρόσθεσεν ὁ Κοὰξ-κοάξ.

—Καληνύκτα σας! Καλὸ κυνῆγι! εἶπε χαιρετῶντας μ' εὐγένειαν ὁ σκαντζόχοιρος καὶ ἀνεχώρησε ἀπὸ τ' αὐλάκι.

—Ἐγέμισε ὅλο τὸ τομάρι του μὲ βελόνες καὶ φαντάζεται πῶς εἶνε κι' αὐτὸς κάτι!— ἐμουρμούρισεν ὁ Βεκεκὲξ, ἀνοιγοκλείνωντας κατόπιν τοῦ σκαντζοχοίρου τῆς ματάρες του.

—Κ' ἡ μούρη του εἶνε σὰν τοῦ γουρουνιοῦ!— συγκατένευσε εἰς τὰ λεγόμενα τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ὁ Κοάξ-κοάξ.

Καὶ μολαταῦτα ἐλυπήθησαν καὶ οἱ δύο, ποῦ ἔφυγεν ὁ σκαντζόχαιρος, γιατὶ ἔπρεπε νὰ ἔχουν κἄποιον νὰ ξεθυμάνουν.

Πολλὴν ὥραν ἐκάθηντο σιωπηλοί, τίποτε τὸ φαγώσιμον δὲν εἶχε παρουσιασθῆ καὶ ὁ θυμός των ἐδυνάμωνε· τὸ κάτω χεῖλός των ἐκρέμασε μέχρι τῆς κοιλιᾶς των καὶ ἔγειναν πράσινοι-καταπράσινοι ἀπὸ τὴν λύσσαν των.

—Φαίνεται, πῶς ὁ σκαντζόχοιρος θέλει νὰ μᾶς παντρέψῃ, — ἐμουρμούρισεν ὁ Βεκεκὲξ.

—Εἶδες ἐκεῖ!— ἐχαμογέλασε ξυνὰ ὁ Κοὰξ-κοάξ.— Ἐκεῖνος ποῦ πέσῃ στὸ βόθρο, ζητεῖ νὰ τραβήξῃ ἐκεῖ κι' ἄλλους. Ἔχει ὁλόκληρη φωλιὰ παιδαρέλια.

—Τρώγονται;

—Οἱ κόρακες ἀγαποῦν πολὺ αὐτὸ τὸ φαγητό.

—Ἂς πᾶ νὰ τὰ χάψουν λοιπὸν τὰ κοράκια!—εἶπεν ὁ Βεκεκὲξ. —Εἶνε μεγάλος μπελᾶς αὐτὰ τὰ μικρούλια! Τὶ διάβολο θέλουν καὶ γεννιῶνται! Καὶ τέτοια μάλιστα φαγάνικα! Ἐξαιτίας των, γλήγορα καὶ μεῖς οἱ ἄλλοι δὲν θἄχωμε τίποτε νὰ φᾶμε.

—Ἀλήθεια, ἀδελφέ,—εἶπεν ὁ Κοὰξ-κοάξ,—δὲν εἶν' ὅλοι γνωστικοὶ σὰν κ' ἐμᾶς. Ἐμᾶς μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό μας μᾶς μέλει! Κανένος ἀνάγκη δὲν ἔχομέ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΓ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1917

Εἰς τὰ κατωτέρω 'Αποτελέσματα δὲν ἀναφέρονται παρὰ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔστειλαν τὴν ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ ἐπιβαλλομένην Σημείωσιν. Μίαν ἐξαίρεσιν ἔκαμα μόνον, διὰ τὸν *'Απόγονον τοῦ Καίσαρος*, ποῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν Εὐσήμων του τοῦ ἔδιδε δικαίωμα Βραβείου. Θὰ μοῦ ἔστειλε βέβαια Σημείωσιν, ἀλλά, μὲ τὰς ταχυδρομικὰς ἀνωμαλίας αὐτοῦ τοῦ καιροῦ, θὰ *παρέπεσε*. Τὸ ἴδιον ὑποθέτω καὶ διὰ μερικοὺς ἄλλους μὲ Εὔσημα ἄνω τῶν 90, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔπαιρναν Ἔπαινον. "Οσον δι' ἐκείνους ποῦ ἔχουν πάρη ὀλίγα, ἴσως πολλοὶ ἀπηξίωσαν νὰ στείλουν Σημείωσιν, θεωροῦντες περιττὸν νὰ φανοῦν εἰς τὴν Εὐφημον Μνείαν. 'Αλλὰ δὲν ἔχουν δίκηο! Καμμίαν διάκρισιν δὲν πρέπει νὰ περιφρονῇ ἐνασνέος. Φέτος εἰμπορεῖ νὰ εἶνε εἰς τὴν Εὐφημον Μνείαν, ἀλλὰ τοῦ χρόνου εἰμπορεῖ νὰ εἶνε εἰς τὸν Ἔπαινον ἢ εἰς τὰ Βραβεῖα. Σιγὰ-σιγὰ προοδεύουν τὰ παιδιά. Δι' αὐτὸ εἰς τὸ ἑξῆς θέλω νὰ μοῦ στέλλετε Σημείωσιν ὅλοι. Διὰ νὰ λάβετε μάλιστα καλὸν παράδειγμα, αὐτὴν τὴν φορὰν ἀναφέρω ὅλους ὅσοι ἔστειλαν Σημείωσιν, ὅσον μικρὸς καὶ ἂν εἶνε ὁ ἀριθμός των.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Νικητὴς τῆς Αὔριον***, ἔλαβεν Εὔσημα ἐν ὅλῳ 249.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*, 235.— *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, 214.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, 208.—*Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους* 187.— *Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος*, 181.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, 171.— Κλέφτικο Βόλι, 169.— Συριανὴ Ἄβρα, 163.— Σκλαβωμένη Ἑλληνοπούλα, 162.— Ἀλησμόνητος Σύρος, 161.— Διάττων Ἀστήρ, 159.— Ἀφελή; Ξανθούλα, 153,— Ἰδεώδης Ἑλλάς, 149.— Μεγάλη Ἑλλὰς, 148.— Βιρβαρομάχος Ἑλλάς, 148.— Ἄρης, 135.— Χρυσόφτερη Ἐλπίδα, 124.— Παγκόσμιο Ὄνειρο, 119. — Θρίαμβος τοῦ Δικαίου, 118.— Τιάρκος, 117.— Φαιδρός, 112.— Εὐγενὴς Ἱππότης, 108.— Ἀθάνατο Ναυτάκι, 108.— Ἥρως τοῦ Σουλίου, 101.— Χρυσῆ Ἀκτίς, 99.— Κωνστ. Δ. Ἐλευθερουδάκης, 96.— Ἄθως, 96.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, Γεώργιος Κ. Βέγκος, 88. — Ἄλκης, 85. — Ἑλληνικὸν Στέμμα, 85. — Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, 84. — Κουκλίτσα, 76.—'Ανοιξιάτικο Ἀεράκι, 72. — Ἀστὴρ τῆς Νίκης, 70. — Νικηφόρον Ξίφος, 64. — Ζινέττα, 63. — Ἑλληνικὸς Θρίαμβος, 59. — Ὑάκινθος, 51. — Μελαχροινὸ Διαβολάκι, 49.— Μαρκησία, 39.— Ναπολέων Α', 38. — Καρυοφύλλι τοῦ 21, 36. — Ἔφηβος Ἑρμῆς, 35.— Σπυρ. Π. Νικολαΐδης, 34.— Γλυκὺ Παρελθόν, 34. — Ἑλληνικὸ Μεγαλεῖο, 34. — Ἑλληνικὸς Παιάν, 34. — Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων, 32.—'Απ. Σ. Διαλεισμᾶς, 19. — Εὐελπὶς Νέος, 19. — Μαγευτικὴ Θέα, 5.

Ἐλήφθη καὶ μία Σημείωσις μὲ 31 Εὔσημα, ἀλλ' ἀνώνυμος.

Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1917, αἱ ὁποῖαι μ' ἐβοήθησαν πολὺ εἰς τὴν ἐξέλεγξιν τῶν Σημειώσεων, μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς: *Ἰδεώδης Ἑλλάς*, *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων*, *Σκιαβωμένη Ἑλληνοπούλα*, *Δάφνης Στέφανος*, *Κουκλίτσα*, *Θωμᾶς Γ. Καζαμίας*, *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Παν. Δ. Παπαλεονάρδος* καὶ *Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους*. Ἀπογράφω [20 Ε] εἰς ἕκαστον καὶ ἑξαιρετικῶς [25 Ε] εἰς τὴν *Ἰδεώδη Ἑλλάδα*, τῆς ὁποίας ἡ Στατιστικὴ ἦτο ἡ ἀκριβεστέρα καὶ λεπτομερεστέρα ὅλων.

Ἔλαβα ἀκόμη μίαν Στατιστικήν, εἰς μέγα φύλλον, χωρὶς ὄνομα. Ποῖον νὰ εἶνε; "Οσοι ἐξήγαγον καὶ τὰποτελέσματα καὶ βλέπουν σήμερον διαφοράς, ἃς ἔχουν ὑπ' ὄψει των ὅτι πολλοὶ ἔλαβαν Εὔσημα μὲ διάφορα ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα οἱ στατιστικοὶ δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν, διὰ νὰ κάμουν τὴν ἄθροισιν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

['Ιδε 'Οδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

α.) **Παίγνιον**

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως ς

	ΖΕ	ΤΕ	ΔΕ
ΤΟΥ	ΡΙ	ΛΟΥΣ	ΜΗ	ΠΡΟ
	ΜΑ	ΝΑ	ΚΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθῇ ἓν γνωμικόν.

β'.) Λεξιθηρία

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Βλαχούτσικου

Ποία περίφημος πόλις ἔχει ἐξ διάφορα φωνήεντα καὶ τέσσαρα μόνον σύμφωνα;

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου

Droit - boeuf - sillon - traie - vieux.

Νὰ μετατεθοῦν αἱ λέξεις αὗται ὥστε νὰποτελεσθῇ μιὰ παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπκρατήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 30ου φύλλου

α.) Ἰουστινιανός, Μιχαήλ, Νικηφόρος, Ἡράκλειος, Λέων. — β.) Qui me nomme, me tompt. (Le silence).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Νῖκος βλέπει ἕνα βαποράκι φορτωμένο ποῦ ἐξέχει μόνον μίαν σπιθαμὴν ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Καὶ ἀνακράζει:

—Πιό, πώ! Μιὰ σπιθαμὴ ἀκόμη νὰ ταν ψηλότερη ἡ θάλασσα, πάει νὰ βαποράκι!

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ξεπεσμένου Δόρδου

⁂

Ὁ ξένος περιηγητής, διατάζων μὲ δυσκολία τὸν ὁδηγόν του:

—Τέλω... νὰ πάγκω... στὴν... 'Ακρόπολις!

Κ' ἕνας μικρὸς μάγκας τοῦ δρόμου:

—Καὶ ποιός σοῦ λέει νὰ μὴν πᾷς, φιλαράκο μου;

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Τεύθρα

⁂

Στὸ 'Αρσάκειο μεταξὺ συμμαθητριῶν:

Ἡ μία.— Ξέρω δύο παιδιὰ δίδυμα, ποῦ εἶνε ἴδια καὶ *ἀπαράλλακτα*.

Ἡ ἄλλη.— Καὶ τί μ' αὐτὸ κι' ἐγὼ ξέρω ἕνα δίδυμο ποῦ εἶνε ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο!

Μοῦ εἶπαν ὅτι ἡ δευτέρα ἦτο ἡ Τρελλοαρσακειάς, ἀλλά.... κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω).

'Εστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς.

Σημ. τ. Διαπλ.— Κήρυξις πολέμου διὰ Παιδικῶν Πνευμάτων. Πρώτη ἐνθροπραξία. Περιμένει συνέχεια.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλάσεως», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 4ὸν φύλλον (σελ. 370) ἔσπευσαν νὰντιποριεθοῦν καὶ οἱ ἑπόμενοι:

315. Πηνελόπη Μωραΐτου, 'Αθῆναι Δρ. 2.—
316. Μένα Δ. Τσάλλη, Ἀκμία » 3.—
317. Θεμ. Α. Νάλτσας, Θεσ)νίκη » 1.—
318. Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας, Ἡράκλειον 2.—
319. Νίνα Δ. Παπαζαφειροπούλου, 'Αθῆναι 2.—
320. 'Εμμ. Ν. Βερνίκος, 'Αθῆναι » 1.—
321. Δήμητρα Ν. Λευθεριώτου, Κέρκυρα 2.—
322. Μαρία Κ. Σγουρού, Χίος » 6.50
323. Λαΐδη Σπάνωπ, » 2.—
324. Ἡρωϊκὸ Θρακόπουλο, Θεσ)νίκη » 3.—
325. Ὄνειρον τῆς Δόξης, 'Αθῆναι » 5.—
326. Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο, Πειραιεὺς 2.—
327. 'Ανδρ. Κ. Τζίνης, Πάτραι » 4.—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιοι καὶ γενικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἑνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησίμου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπομένως ἑνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνᾶτε ὡραῖα τὰς ὥρας σας.

ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Επειδὴ οἱ Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» ὁλονὲν ὀλιγοστεύουν καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως χάρτου, κάθε ἀναύπωσις εἶνε σήμερον ἀδύνατος, ἀναγκαζόμεθα νὰ διατιμήσωμεν τοὺς ὀλίγους ποὺ μᾶς μένουν ὡς ἑξῆς:

Α'. —ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
ΔΡΑΧΜΑΣ 3. ΕΚΑΣΤΟΣ

Καὶ ταχυδρομικῶς : Διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν 3.20. Διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν 3,50.

'Εχουν ἐξαντληθῆ ὁλοτελῶς οἱ ἑξῆς Τόμοι τῆς Α' Περιόδου: 2ος, 3ος, 8ος, 11ος, 13ος, 15ος, 17ος, 23ος. Μὴ *παραγγέλλετε ἀπὸ αὐτούς*.

Β'.—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1917)
ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ
ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ

Ταχυδρομικῶς δέ: Διὰ τὸ 'Εσωτερικόν, ἄδετος 10,50, χρυσόδετος 16,50. Διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν ἄδετος 11,50, χρυσόδετος 16,50.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ 1917

'Επειδὴ τώρα τὰ δετικὰ στοιχίζουν πολύ, ἐλάχιστα Καλύμματα ἐκάμαμεν. Οἱ θέλοντες νὰ προμηθευθοῦν, διὰ νὰ χρυσοδέσουν εἰς τόμον τὰ φυλλάδιά των τοῦ 1917, πρέπει νὰ ἐμβάσουν *Δραχ. 3,50* διὰ τὸ Κάλυμμα καὶ 30 λεπτὰ διὰ ταχυδρομικά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

'Αθῆναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 23ην 'Ιανουαρίου 1918

Η ΕΠΑΡΚΕΙΑ

Καθὼς βλέπετε, αἱ Εἰσφοραὶ ἐξακολουθοῦν. Εἰς κάθε φύλλον, δημοσιεύεται κι' ἕνας Κατάλογος, ποῦ δίδει ἀπὸ 50 ἕως 100 δραχμάς. Καὶ ἂν κάμετε τὴν ἄθροισιν τῶν ἀθροισμῶν, θὰ εὕρετε ὅτι ὁ ἔρανος ἀπέδωκε ὡς τώρα χιλίας ἑκατὸν περίπου δραχμάς.

'Αλλὰ τί εἶνε χίλιαι ἑκατὸν δραχμαὶ παραπάνω; Τί εἶνε τρεῖς, τέσσαρες, πέντε χιλιάδες, ποῦ εἰμπορεῖ νὰ μαζευθοῦν ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ἂν ὁ ἔρανος ἐξακολουθήσῃ ἔστι; Τίποτα, σᾶς βεβαιῶ! Διότι τὰ π ρ ο π α ι τστ μου ἔξοδα,—τὰ ἔξοδα ποῦ ὑφίσταμαι ἐκ τῆς ὑπερτιμήσεως τοῦ χαρτιοῦ, τῶν τυπωτικῶν καὶ τῶν ἄλλων ὅλων,—ἀνέρχονται εἰς *20,000 δραχμάς*! Δηλαδή: ἤθελα ἄλλοτε εἴκοσι, ἃς ποῦμε, χιλιάδες διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ; Τώρα θέλω σαράντα!

Ὥστε;.. τί μέλλει γενέσθαι; Δὲν βλέπω ἄλλην λύσιν παρὰ μίαν ἔντασιν, ὑπερέντασιν μάλιστα, εἰς τὰς εὐγενικάς σας προσπαθείας. Πρῶτα-πρῶτα εἰς τὸν ἔρανον διὰ τὴν 'Επάρκειαν, ἔπειτα εἰς τὸ ξεσπάθωμα, εἰς τὰς 'Εγγραφὰς ἀπόρων, εἰς τὰς ἀγορὰς τόμων καὶ βιβλίων ἐκ τοῦ Γραφείου μου κτλ. 'Αλλὰ θὰ τὰ ξαναποῦμε.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

'Επαναλαμβάνω, ὅτι αὐτὸν τὸν καιρόν, μὲ τὴν συρροὴν τῶν ἐγγραφῶν, τῶν ἀναγνώσεων, τῶν παντοειδῶν παραγγελιῶν, τὸ Γραφεῖον μου δὲν εὐκαιρεῖ νὰ στέλλῃ εἰς τοὺς Πράκτορας τοὺς λογαριασμούς των. 'Αλλὰ καθένας ξεύρει τὸν λογαριασμόν του· ξεύρει δηλαδὴ πόσα φύλλα διαθέτει καὶ πόσα λεπτὰ μοῦ χρεωστεῖ. Ἂς μοῦ τὰ στέλλῃ λοιπόν, τακτικά, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ στείλω πρῶτα τὸν λογαριασμόν.

Ὁ *Συρανὸ* μοῦ γράφει: «Ἦταν ἄλλοτε στὸν κόλπο μας ἀρκετοί, ποῦ μὲ τὴν ἐξυπνάδα τους καὶ τὸν εὔθυμο χαρακτῆρά τους μᾶς διασκεδάζανε, μᾶς κάνανε νὰ γελοῦμε, ὅπως ὁ *Δὸν Κολοκύθας Πάτερας*, καὶ ἀργότερα ὁ *Φάων*. (Ἐχχνᾶς τὸ παλαιὸν *'Αρχιζεζάνιον* καὶ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*;...) Εἶνε ὅμως μερικὰ χρόνια τώρα, ποῦ δὲν ὑπάρχει κανείς. Γιατί ἀρά γε; Τόσο πιὸ εὔκολο εἶνε νὰ συγκινῇ κανεὶς τὸν ἄλλον, παρὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ γελᾷ;» — 'Ἔτσι φαίνεται. 'Εγὼ ὅμως πάντοτε προτιμῶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας τὰ κομμάτια τὰ γραμμένα «μ' ἐξυπνάδα καὶ μὲ χιοῦμορ». 'Αλλὰ ποῦ εἶνέ τα; "Ολο καὶ τραγικὰ, ὅσο καὶ σοβαρὰ μοῦ στέλλουν. Ὁ Ξενόκουλος ποῦ ἔχει γράψῃ καὶ δράματα καὶ κωμῳδίες, κάπου λέγει: «Στὸ θέατρο, εἶδα τοὺς θεατὰς μου τόσες φορὲς νὰ γελοῦν ὅσες καὶ νὰ κλαῖνε. Ὁμολογῶ, ὅμως, ὅτι περισσότερη ὑπερηφάνεια αἰσθάνομαι γιὰ τὰ γέλια τους, παρὰ γιὰ τὰ δάκρυα...»

Δὲν ξέυρα ὅτι εἶμαι φάρμακον καὶ κατὰ τῆς.... κακοστομαχιᾶς. Τὸ ἔμαθα κι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν φίλο μου *Βασίλειο Χάλη* — ψευδώνυμο εἰν' αὐτὸ ποῦ βλέπετε, ὄχι ὄνομα,— ποῦ μοῦ γράφει: «Καθόμουν στὸ κρεββάτι, ἐλειτνὸς ἀπὸ τὸ στομάχι μου, ὅταν ἡ ὑπηρέτρια μοῦ ἔφερε τὸ φύλλο σου. Σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι ἦταν τὸ καλλίτερο δροσιστικό! 'Επέρασα μ' αὐτὸ ὅλη τὴν ἡμέρα κι' οὔτε μοῦ φάνηκε ἡ ἀρρώστεια!» Γι' αὐτὸ κι' ὁ *Βασίλειος Χάλης* ξεσπαθώνει μὲ τόσο ζῆλο!

Ὁ κ. Φαίδων ἄλλο δὲν μοῦ λέγει ἀπὸ προχθές, παρὰ νὰ μὴ ξεχάσω νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους του, ὅλους ὅσοι θυμήθηκαν τὴν γιορτή του, —25 'Ιανουαρίου,— καὶ τοῦ ἔστειλαν τόσο ὡραῖες καὶ κολακευτικὲς εὐχές. Ἰδιαιτέρως ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ τὸ *Πειρακτήριο*, γιὰ τὸ ὡραῖο του τηλεγράφημα καὶ τὸν *Νικητὴν τῆς Αὔριον*, ποῦ τὸν ἐχαιρέτησε μ' ἕνα θαυμάσιο τονέττο. Αὐτό, νὰ σᾶς πῶ, ἤθελα νὰ τὸ δημοσιεύσω στὴν Σελίδα. 'Αλλὰ ὁ κ. Φαίδων δὲν μ' ἄφισε.

Νὰ καὶ τ' *"Ονειρο τῆς Δόξης*, μιὰ παλιά μου φίλη, συνεθισμένη νὰ μ' ἀγαπᾷ ἀπὸ τὰδέλφια της, ἀλλὰ ποῦ ἐδίσταζε τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ. Τώρα τὴν ἔκαμε ἡ.... ζήλεια. 'Εζήλεψε τόσους ποῦ λαβαίνουν μέρος στὴν ἀλληλογραφία, καὶ μοῦ ἔγραψε. "Εζήλεψε τόσους ποῦ λαβαίνουν μέρος στὸν "Ερανο, καὶ μοῦ ἔστειλε 5 δρ. γιὰ τὴν ἐπάρκεια. Ζηλεύει ἀκόμη κ' ἐκείνους ποῦ γράφουν στὴ Σελίδα τόσα ὡραῖα πράγματα καὶ προπάντων, λέγει, τὸν *Νικητὴν τῆς Αὔριον*. Κι' ἐρωτᾷ: «Θἀξιωθῶ κ' ἐγὼ νὰ γράψω τίποτα;» "Ω, χωρὶς ἄλλο! Μεγάλο πρᾶγμα στὸν κόσμο εἶνε ἡ ζήλεια, αὐτὴ ἡ εὐγενικὴ ζήλεια, ἡ λεγομένη καὶ *ἄμιλλα*, ποῦ αἰσθάνεται ἡ καλή μου φίλη!...

Ὡραιότατο καὶ τὸ γράμμα τῆς *Παφίας Ἀφροδίτης*. Μοῦ περιγράφει τὴ χαρά της, ὅταν ἔλαβε ἑνέκ φυλλάδιά μου μαζί. "Ε, συγκοινωνοῦμε τόσο ἄτακτα μὲ τὸ νησί της! 'Ενάμισυ μῆνα ἔκαμα κ' ἐγὼ νὰ λάβω τὸ γράμμα της αὐτό. 'Από τῆς 8 Δεκεμβρίου, ἕως 24 'Ιανουαρίου. 'Αλλὰ τί νὰ γίνῃ! ὑπομονὴ κι' ὅλα θὰ τελειώσουν. Καὶ τί χαρὰ μεθύριο, ἂν τὸ νησὶ τῆς *Παφίας 'Αφροδίτης* γίνῃ κι' Ἑλληνικό...

Ναί, *Ἡρωϊκὸ Θρακόπουλο*, 's αὐτὸ ἀποβλέπω, αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος μου σκοπός: νὰ σᾶς δείχνω τὸν δρόμο ποῦ πρέπει ν' ἀκολουθήσετε, γιὰ νὰ γίνετε «τέτοιοι πολῖται, ὥστε νὰ ὠφελήσετε καὶ τὸν ἑαυτό σας καὶ τὸ "Εθνος». Σ' εὐχαριστοῦ πολύ, καθὼς καὶ τὸν φίλον μας Κ., γιὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ Συλλόγου καὶ τὸ γενναῖο ξεσπάθωμα. Ἰσ συνδρομηταὶ καὶ 53 ἀγορασταὶ ὡς τώρα εἶνε κάτι τί! Καὶ μοῦ ὑπόσχεσαι μάλιστα ὅτι θὰ ἔχῃ καὶ συνέχεια!

Μὴν ἔχῃς ἀμφιβολία, *Λαΐδη Στάνωπ*, ὅτι καὶ τὰ νέα μου παιδιὰ τὰγαπῶ σὰν τὰ παληά. Ναί, ὁ ἄγνωστος, καθὼς βλέπετε σήμερον ἀπὸ τὴν εἰκόνα, εἶνε ὁ "Αὐστων. 'Αλλὰ γιατὶ τὸν λές τὸν κατμένο «ὑποπωρώρα»; ποῦ τὸν θεῖκες τὸν σχολαστικὸν αὐτὸν τίτλο; Ὁ "Αὐστων ἦταν ἁπλούστατα ὁ λόστρόμος τῆς «Βρετανίας;» ἤ, ἂν θέλῃς καὶ στὴν καθαρεύουσα, ὁ ναύκληρος.

Ὡραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *'Εγγλεζάκι*, *Ψωριδεύς*, *'Ανταλούζα*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Ἶρις*, *Ν. Ι. Θαν.*, *Ψεύτικη Κουκλίτσα*, *Ἑλλὰς τῶν 'Ονείρων*, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* καὶ *Δοξασμένο Εἰκοσιένα*.— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια, τὰ ξεσπαθώματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Περιγραφή».—«Τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα». —«Ἡ Φύσις».— «Λευτεριὰ καὶ Μοῦρα»— «Θέλησις».— «Ἡ Ἀκακία»,— «Χελώνη κι' 'Αητός».— «Δίχως μητέρα!»—. «Τὸ ὄνειρο».— «Τραγικὸς Θάνατος».— «Ὁ Βορηᾶς».— «Δυστυχία καὶ Τιμή».— «Οἱ τέσσαροι ἀδελφοί».— «Ἂς γυρίζει».— «Ὕπνος καὶ ὄνειρα».— «Ἡ ζωὴ στὸ 'Αρσάκειο»,— Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἐβδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος:— «Πόθος». Καλλίτερα ἴσως θὰ ἐτιτλοφορεῖτο «Ἡ Σφίγξ τῶν Πάγων». Εἶνε μία ἀντύπωσις ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ὑποβλητικοῦ αὐτοῦ βιβλίου τοῦ Βέρν. Πολὺ ὡραῖο σονέττο, τεχνικό.—«Ἡ Γιαγιά μου». Καλὴ ἡ ζωγραφιὰ τῆς Γιαγιᾶς. 'Ἡ ἐρώτησις ὅμως τοῦ τέλους θέλει μιὰ θετικώτερη ἀπάντησι. Δὲν ἔχουν δίκηο οἱ «περισσότεροι» ποῦ λένε ὅτι δὲν εἶνε καλὸ νὰ φθάνῃ ὁ ἄνθρωπος σὲ τόσο βαθειὰ γεράματα. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ζῇ ὅσο περισσότερο μπορεῖ νὰ ζήσῃ. Ἡ ἀντίθετη ἀντίληψις θὰ μᾶς ὡδηγοῦσε στὸ φρικτὸ ἔγκλημα μερικῶν ἀρχαίων λαῶν, ποῦ ἐσκότωναν τοὺς γέρους ὡς ἀχρήστους. Οἱ «περισσότεροι» θὰ ἔλεγαν: «Ὄχι νὰ τοὺς σκοτώνουμε, ἀλλὰ νὰ τοὺς παίρνῃ ὁ Θεός». 'Αλλὰ κατὰ βάθος δὲν εἶνε τὸ ἴδιο;—«Τὰ χαρτιά». Πολὺ ἀληθινό. "Ἔτσι γλυκαίνεται καγεὶς ἀπὸ τὸ πρῶτο κέρδος κι' ὕστερα τὴν παθαίνει. 'Ορκίζεται τότε νὰ μὴν ξαναπιάσῃ στὰ χέρια του χαρτιά. "Αλλο ὅμως ζήτημα ἂν κρατῇ κι' αὐτὸν τὸν ὅρκο....— «Ὁ Χρόνος». Ὡς πρωτότλειο, πολὺ καλό. Καλό. Κάτι θὰ γράψῃ ὁ *Προμηθεὺς Δεσμώτης*. 'Ἐνγοεῖται ὅτι οἱ στῖχοί του δὲν συγκρίνονται μὲ τοὺς ἄλλους τῶν ποιητῶν τῆς Σελίδος μας· τοὺς ἐδημοσίευσα ὅμως γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνω.— «Σὲ μιὰ *παλιὰ φωτογραφία*». Κοινὸ θέμα, τετριμμένο· γραμμένο ὅμως ἀρκετὰ καλά. —«Ἡ βροχή». Ὡραία λαϊκὴ παράδοσις. "Αν ὁ *Τεύθρας* δὲν τὴν ἀντέγραψε ἀπὸ κανένα λαογραφικὸ βιβλίο, μπράβο του γιὰ τὸ γράψιμο.— «Σκύλος καὶ Δάσκαλος». Πολὺ νόστιμο ἀνέκδοτο.— Ἐν γένει ἡ Σελὶς ποικίλη κ' εὐχάριστη, ἂν καὶ χωρὶς τίποτε τὸ ἐξαιρετικό.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὁδὸς ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῶσται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος· δρ. 2· Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀναγνούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. "Οσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια:

Νέα ψευδώνυμα: *"Ιρμα*, κ. (ΔΜ). *Φτερωτὴ Βασκούλα*, κ. (Ο). *Ρουμελιώτης*, ἀ. (ΙΓ). *Λευτεδύς*, ἀ. (ΑΑ). *"Ιφκας*, ἀ. (ΘΝ). *'Ἐλευθερωτὴς τοῦ "Εθνους*, ἀ. (ΔΑ). *Δροσούλα*, κ. (ΜΣ). *"Αγγελος τῆς Νίκης*, ἀ. (ΣΑ). *Ἵππεύς τοῦ Θανάτου*, ἀ. (ΚΑ). *Λαΐδη Στάνωπ*, κ. *Ἡρωϊκὸ Θρακόπουλο*, ἀ. (ΑΙ). *Πιστὴ 'Αγάπη*, ἀ. (ΙΑ). *Κωνσταντινουπολάκι*, ἀ. (ΔΓ). *Ἀεροπόρος Τούμπας*, ἀ. (ΑΠ). *"Ονειρον τῆς Ἑλλάδος*, ἀ (ΣΜ).

'Αναγνώσεις ψευδωνύμων: *Ψεύτικη Κουκλίτσα*, κ. *Νέρων*, κ. *"Υμνος τῆς Ἐλευθερίας*, ἀ. *Παφία 'Αφροδίτη*, κ. *Ξεντευμένη Πρίγκιποπούλα*, κ. *Λευκὴ Περιστερά*, κ. *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο*, ἀ. *Παγκόσμιος Εἰρήνη*, ἀ. *'Αλέξανδρος ὁ Μακεδών*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιτυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου* (0) μὲ *Τιάρκον*, *Τριανταφυλλένιο Διαβολάκι*, *Κινέζαν*, *Ζινέττα*, *Φαέθοντα*.—ὁ *Προμηθεὺς Δεσμώτης* (0) μὲ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Ξανθὴν Πριγκηποπούλαν*, *Τριοσγενῆν*, *Θαλασσοπούλι*, *Πειρακτήριον*,—ἡ *Ἑλληνικὴ Δόξα* (0) μὲ *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*, *Τρελλὴν 'Ατσιγγάναν*, *Μελαχροινὸ Διαβολάκι*, *Ἀρόην*, *Γυθειωτάκι*,—ἡ *Φτερωτὴ Βασκούλα* (0) μὲ *Ἀπόγονον τοῦ 21*, *Ἀκρόμητον 'Αμαζόνα*, *Πειρακτήριον*.—ὁ *"Υμνος τῆς Ἐλευθερίας* (0) μὲ *Φαληρικὸν Διάβολον*, *Μελαχροινὸ Διαβολάκι*, *'Ανδρεῖον "Ανθριον*, *Μελαγχολίαν*, *Ἀκτὴν*, *Πλειάδα*, *Εὐελπὶν Νέον*.—τὸ *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (0) μὲ *Μακεδόνα Πρόσκοπον*, *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Μαρίαν Μελαχροινήν*, *Πλανήτιδα*, *Τρελλοαρσακειάδα*.— ὁ *Ξεπεσμένος Δόρδος* (0) μὲ *Τρελλὴν Ναυτοπούλαν*, *Τιάρκον*, *Σκλαβωμένην Ἑλληνοπούλαν*,—ἡ *Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα* (0) μὲ *Πειοματόσαν*, *Ζινέττα*, *Τρελλὴν 'Ατσιγγάναν*,—ἡ *Παφία 'Αφροδίτη* (0) μὲ *Νεράϊδαν τῶν "Ανθέων*, *Κυνηγέτιδα "Αρτεμιν*, *Ἀκτήν*, *Ἶριδα*, *Αὐτοκράτ

Ι. Σταλ. (ὄχι) *Τολμηρὸ Ἑλληνόπουλο* (ὁ ἀριθμός σου εἶνε 407) *Ἑλληνικὸν Αἷμα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· βραβεῖον ἔδωσα εἰς τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς σου) *Μαρίαν Κ. Σπάρ*, (σημαίνει ὅτι εἰς τὸ ἴον φύλλον ἐδημοσιεύθη ἕνας ἐκτενὴς Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ καὶ ὅτι τὸ ΙΒ' Κεφάλαιον αὐτοῦ τοῦ ὁδηγοῦ ἐξηγεῖ τοὺς ὅρους τῶν Ἐβδ. Διαγωνισμῶν) *Υἱὸν τῆς Ἑλλάδος* (ὁ ἀποστολεὺς τοῦ τετραδίου· ἀλλ' ἂν δὲν θέλῃ νὰ φανερωθῇ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἀντὶ ὀνόματος καὶ ἐπωνύμου, γράφει μόνον τὸ ψευδώνυμόν του: ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμον τοῦ πάραλήπου, αὐτὸ τὸ γράφει ἐπάνω, εἰς τὸ περιθώριον, καὶ μὲ *μολύβι*, διὰ νὰ σβύνεται·) *Κυματοδαρμένον Λευκάταν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· καὶ χαίρω πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀγοραστῶν σου·) *Θριαμβευτὴν Κορσικανόν* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Κύκνειον Ἆσμα* (δὲν γίνεται· οἱ συνδρομηταὶ μόνον εἰς τὴν Σελίδα εἰμποροῦν νὰ δημοσιεύουν σύντομα καὶ ἐγκοῖται ὅταν ἐγκρίνονται·) *Μέλλοντα Νικητὴν* (κατάλογον ἀγοραστῶν δὲν κρατῶ· ὥστε τὰ ὀνόματα ποὺ γράφεις, περιττά·) *Φιεροτὴν Βαρκούλαν* (εἰς γραμματόσημα μπορεῖς νὰ στέλλῃς, καὶ μεταφράσεις διὰ τὴν Σελίδα·) *Πατρινόπουλο, Χαλασμὸν Κόσμου κλπ. κλπ.*

Κωνστ. Δ. Ἐλευθ., *Ἀναπλιώτικο Ἀγεράκι, Κόκκινο Γαρύφαλλο, Γλυκὺ Παρελθὸν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Μέλλοντα Ἐφευρέτην, Ἄρατον, Παπάκι, Ἑλληνικὴν Δόξαν, Ἔνδοξον Ναύπλιον, Τρελλὴν Νεότητα, Προμηθέα Δεσμώτην (ἔστειλα εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *29ην Ἰανουαρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 17ΟΟῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27ης Ἀπριλίου

93 Λεξίγριφος

Ἐνώνω φθόγγον μουσικὸν
Μ' ἐπίθετον κάπως...ὑμὸν
Καὶ μὲ τὰ δύο ποιητὴν
Κάμνω μεγάλον κι' ἐθνικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων

94. Ἀναγραμματισμὸς

Στὴν Εὐρώπη ἐγὼ μεγάλο·
Καὶ γνωστὸ εἶμαι ποτάμι·
Ὁποιος μάναγραμματίση
Κατοικίδιο θὰ κάμῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Μεγαλείου

95. Τονόγριφος

Παραθετικοῦ ὁ τόνος
Ἐὰν καταβιβασθῇ,
Μικρὰ πόλις τῆς Ἑλλάδος
Αἰφνης θὰ ἐμφανισθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυμηχάνου Ὀδυσσέως

96. Αἴνιγμα

Τρία πράγματα σημαίνω:
Μὲ τὴν πρώτη σημασία,
Θὰ μὲ βρῇς στὴν παραλία,
Στὰ βραχάκια τρυπωμένο...
Μὲ τὴν ἄλλη, Θεὸς φυλάξοι!
Εἶμαι ἀρρώστεια, σὲ πεθαίνω.
Μὲ τὴν τρίτη, τέλος, λῦται,
Μέσ' 'ς τάστέρια θὰ μὲ βρῇτε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δικεφάλου Ἀετοῦ

97. Μωσαϊκὸν

Ὁ Ξενοφῶν, ὁ Μένανδρος,
Ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης,
Ὁ Πίνδαρος, ἡ Κόριννα
Μαζὶ κι' ὁ Διογένης
Ἀπῶνα δίνει ὁ καθεὶς
Νὰ γίνῃ ὁ μέγας ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως

98 — 102. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὄνος, ἄρτος, τιμῆμα, κῦρος, ἀτμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ριζοσπάστου

103. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς ἀποτελοῦν Ἤπειρον:

1, Τουρκικὴ πόλις· τῆς Μ. Ἀσίας· 2, Αἴσθησις· 3, Τρόφιμον γαλακτερόν· 4, Κράτος τῆς Ἀμερικῆς· 5, Κράτος Βαλκανικὸν 6, Ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

104. Φωνηεντόλιπον

Μ - π - δσκλ - κθς;
Τ - γρμμ - θ - μθς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγριοβιολέττας

105. Γρίφος

θ'
θ' θ' 1 1 ναὶ ναὶ
ε ει ναὶ ναὶ
θ' θ' 1 1 ναὶ ναὶ
θ'
1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάδμου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 30οῦ φύλ.

400. Βημία (ὀρῆ, μία.)—401. Μέγαρα - Μέγαιρα.—402 Φόνος - Φόλος,—403. Ἡ ὥρα. 404. Ω τὸ ὅρος.— 405.5— ΡΟΥ-ΚΕ-ΤΑ 2×4 — 6: 6 = 1. Ω - ΚΕ - Α - ΝΙ - Α —406. ΑΦΡΟΔΙ-ΤΑ - ΝΙ - ΝΗ ΤΗ (φορά, ροδῆ, Α ὀρδῆ, δορά, Ἴδη, Τρίτη, ἤττα.)— 407. ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ (Βοναπάρτης, ΠΥρρος, ΚύΖικος, ΣυρΑκοῦσαι, ΚόνωΝ, ΤαΰγεΤος, ΠαράδεΙσος, ΓρηγόριΟς, ἈντίριοΝ.)—408. Ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις, ἂν μὴ νοῦς παρῇ.—409. *Ἡ πίστις σώζει.* (ἡ - π' εἰς τ' εἰς σ - ὄζει.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιαφείρετως φυλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 24—30 Ἰανουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Γεωργούλης, Μαρία Κ. Σπάρταλη, Ἀλ. Τσιρόπουλος, Θ. Ἀδριανός, Σωτ. Χ. Λούλης, Ἀπριλιάτικο Τριαντάφυλλο, Νικ. Κρητικός, Ἐμ. Ν. Βερνίκος, Τολμηρὸ Ἑλληνόπουλο, Ἰω. Σταλούνης, Γεωρ. Ἀναγνωστόπουλος, Φιλ. Πρλλάτος, Θάλεια Κ. Συμεωνίδου, Παν. Δ. Βαρβατσούλης, Ἀνδρ. Μ. Νόβακ, Δ. Α. Γερακάρης, Γ. Χαρμπούρης, Γ. Ε. Μαυρογένης, Χαρ. Ε. Μαυρογένης, Θεόδ. Ἠλ. Φουστάνος, Μ. Ν. Κωνσταντινίδης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἀλ. Α. Βαμβάκας.
ΑΙΓΙΟΥ: Νικ. Πολιτόπουλος.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Σάσα Δ. Γιαλούρη.
ΘΗΒΩΝ: Κων. Γ. Χατζιώτης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Βασ. Δ. Γριλιόπουλος.
ΚΑΣΤΡΙΟΥ: Γεώρ. Β. Μαρινάκος.
ΚΕΑΣ: Γεώργ. Δ. Λευκαδίτης, Ἑλένη Δ. Λευκαδίτου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Αἰμ. Γ. Τρῦφος, Δήμητρα Λευθεριώτου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἄρμα τοῦ Ἡλίου, Πυγμ. Ἀστεριάδης, Ι. Σ. Παπαγιάννης.
ΛΙΜΝΗΣ: Ἑλληνικὸν Γόητρον, Ἑλληνικὴ Ἀκμή, Ἑλληνικὴ Λεβεντιά, Νικ. Ι. Ζαγοράκης, Εὐαγγελία Χ. Χατζῆ.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεώρ. Α. Σταυράσουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀν. Παπανδρόπουλος, Δημ. Π. Καραντζᾶς, Δημ. Λιαγκιάννης, Ἄρατος, Πατρινόπουλο, Πονεμένη Ἑλληνοπούλα, Παν. Κ. Θεοχάρης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μιχ. Κ. Πετούσης, Διλίκα Π. Δημηδέλη, Ἀν. Ρ. Κουλούρας, Ἀνθισμένη Γαῖα, Νίτσα Ν. Οἰκονόμου, Γεώρ. Χ. Γκούβερης, Μιχ. Σ. Φωκᾶς.
ΣΥΡΟΥ: Ἑλένη Δ. Ἀλαφούζου, Νικολέττα Κ. Πισσία, Εὐαγγελία Κ. Κουτσουμπέλα, Εὐαγγελία καὶ Μαρία Δ. Στριγκοπούλου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γρ. Δ. Λευκαδίτης, Π. Β. Μαριγκος.
ΦΑΛΗΡΟΥ (Παλαιοῦ): Καβουρομάνα, Αἰκατερίνη Γ. Σαρρῆ.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Εὐ. Χρ. Τσιρωκάκης Γ. Χ. Γούλας Ἀνθ. Σ. Ἀργυρόπουλος, Ἑλληνικὸν Στέμμα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ Κ. ΠΙΣΣΙΑ ἐν Σύρῳ καὶ ΓΡ. Δ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ ἐν Τριπόλει, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΗ'—81]

Ἱδρύθη ἐν Ἀθήναις σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν "**ΚΕΡΑΥΝΟΣ**,, σκοπὸν τὴν ἐγγραφὴν ἀπόρων εἰς τὴν «Διάπλασιν» καὶ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Δημοψηφίσματος.

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν Πρόεδρος: ***Α. Λ. Σκένδερ***, Γραμματεύς: ***Καρυοφύλλι τοῦ 21***, Ταμίας: ***Γυιὸς τοῦ Ἴσκιου***. — Ζητοῦνται πανταχόθεν ἀντιπρόσωποι. Διεύθυνσις: Ι. Κ. Τσιμηνάκην, ὁδὸς Πειραιῶς 25, Ἀθῆναι.

[ΙΗ'—82]

ΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑ
ΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑ
ΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑ Σ

[ΙΗ'—83]

Ὅλοι ***ψηφίσατε τὸν***
ΥΜΝΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

[ΙΗ'—84]

ΕΝΤΕΛΒΑΓΣ, πολλὰ θερμὰ εὐχαριστῶ γιὰ τὸ δῶρεῖο. ***ΤΙΑΡΚΟΣ***

[ΙΗ'—85]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΠΙΣ, ΑΘΗΝΑΙ σκοπὸν διάδοσιν «Διαπλάσεως». Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Καταστατικὸν δωρεάν. Συνδρομὴ τρίμηνος δρ. 1.— Ἀπευθυντέον: Ν. Γραφιόν, Ἀμφικτύονος 25, Ἀθῆναι.

[ΙΗ'—86]

Τρελλοαρσακειάς, τὸ καλλίτερον ὄνομα ποὺ ἀρμόζει στὸ γατάκι σου εἶνε «Τρελλοαρσακειάς». ***Πεισματάρα***

[ΙΗ'—87]

Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς, σᾶς τείνω τὸ χέρι μου νὰ χαλάσουμε μαζὶ τὸν κόσμο στὴ Διάπλασι. ***Ἥρως Βελισσαρίου***

[ΙΗ'—88]

Συνάδελφοι, ἀνταλλάσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους. Προτιμῶ τοὺς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας: ***Εὐγενὲς Ἰδανικὸν*** κλπ. καὶ τοὺς ἐκ Δημητσάνης ***Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*** (πρὸς τὸν ὁποῖον στέλλω ἀδελφικὸ ἀσπασμό) καὶ ***Κόκκινο Γαρύφαλλο***. ***Ἥρως Βελισσαρίου***

[ΙΗ'—89]

Ἀπαξιοῦντες ἀπαστήσεως πάντα διαστροφέα τῆς ἀληθείας, ἀπευθυνόμεθα πρὸς τοὺς φίλους συνδρομητάς, ἵνα ***ἅπαξ διὰ παντὸς*** φωτίσωμεν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἀπροόπτως βαρυνουσῶν ἡμᾶς ψευδῶν κατηγοριῶν. Διατί ὁρίσεται ὁ ***Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς*** ὅτι τὸν ἐγελάσαμεν τὸ 1915; Μήπως μετέσχε εἰς τὸ πρότυπον ἡμῶν ψηφοδέλτιον (ΙΣ'—184), ἢ μήπως δὲν ἦρχε ἀντιπάλου συνδυασμοῦ (ΙΣ'—40) δεινῶς καταψηφισθέντος; Πῶς δὲ τώρα μόλις ἐξύπνησε καὶ τότε μᾶς ἔγραφε ὁμολογῶν τὴν ὑπεροχήν μας καὶ δηλῶν ὑποστήριξιν διὰ τὸ 1916 (ΙΖ'—37); Αὐτὸς δὲ εἶνε ὁ γελασμένος ἢ ἡμεῖς, οἵτινες περιλαβόντες αὐτὸν εἰς τὸν συνδυασμόν μας, ἀνεμένομεν ἀφιλῶς τὰ ψηφοδέλτιά του καὶ τὰ δι' αὐτὸν καταβληθέντα ἐκλογικὰ ἔξοδα (ἀπλήρωτα ἀπόμη), ἀποδίδοντες τὴν σιωπήν του εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν (ΙΖ'—122);

Ὁ «***Ἑλληνόπαις***» ἐντίμως ἐνίκησε καὶ ἐντίμως ἐνικήθη. *Ἡμεῖς δέ, ἀποσυρόμενοι τοῦ ἀγῶνος*, εἴμεθα ὑπερήφανοι διότι οὐδένα ἠδικήσαμεν καὶ οὐδένα ἐδολιεύθημεν. Ἐπίλεκτοι ἡμῶν φίλοι, ὁ ***Νικητὴς τῆς Δύρειον***, τὸ ***Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες***, ἡ ***Δευτεριὰ στοὺς Σκλάβους*** θὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον μας.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι. — Ἀριθ. Τηλεφ. 11-99